

МАРЕК ОРАМУС

ИМУНОЛОГИЧНАТА БАРИЕРА

Превод от полски: Мария Раева, 1985

chitanka.info

Павел Стуконис де Филадельфия изгуби следата почти в подножието на Виолетовата Розета. Сигналът, който дотогава се чуваше ясно в преситения с изпарения въздух, ненадейно се разпадна и Стуконис спря, загубил ориентация, въртейки глава във всички посоки с надежда да го открие отново. Вече беше започнал да клони към галещата с празнотата си хипотеза, че целта на неговото посещение се намира именно във Виолетовата Розета — стъклена кула, чийто връх се губеше в облаците. Сега идеята да влезе в кулата се пукна като сапунен мехур — стоеше безпомощен, разчитайки само на късмета.

Пазачите на един от близките входи започнаха да го заглеждат, така че той отново се отправи към шумните улици, мислейки с нежелание за необходимостта да се повтори цялата процедура. Явно не будеше доверие. Забавно ще е, ако подозират в него нещо повече от човек на бизнеса. Чака го допълнителна работа, факт, но тя винаги може да бъде прехвърлена на отговорните хора — нали са точно за това. Повече го вълнуваше изгубеното време — някой просто можеше да го изпревари.

Потърси с нервни движения цигарите си, но кутията не беше на мястото си. Сети се, че преди три дни беше оставил пушенето; с ръце в джобовете застана неподвижно, вцепенен от концентрация. Сигналът се появи отново.

Внимателно се обърна и погледна натам, откъдето идваше. Случайните минувачи плуваха край него като сенки. Доколкото беше преценил източника, импулсът идваше от вдлъбнатината в стената, където между стъклените витрини бяха застанали жена и мъж, или от вътрешността на сградата. Взря се в двойката в нишата, в неговата широкоплещеста фигура и светлото петно на нейния силует. Лицето на жената оставаше в сянка, но неизвестно защо Стуконис реши, че е с руси коси. Започна да си пробива път нататък през потока от хора. Сигналът отново се изпари от мозъка му — значи сега ще го водят с кратки импулси? Биха могли да намекнат поне с една дума... Хорските тела го блъскаха без извинения, с мъка отблъскваше атаките им.

Преодоляването на няколкото метра му коства доста усилия. Прилепи се нерешително до светлата витрина, като си поемаше въздух и наблюдаваше как дебелите пръсти на мъжа въртят малко блестящо сърчице. Украшението беше нанизано на малка верижка, което

свързваше върховете на оголените женски гърди. Осмели се да хвърли бърз поглед към лицето ѝ — наистина беше с руси коси.

— Загубил ли си нещо, малкият? — каза жената полугласно, но въпреки това Стуконис чу ясно всяка дума. Защо са двама, си помисли той. Защо ме доведоха именно тук?

— Ще му хвърля боя — каза мъжът и блестящото сърчице в пръстите му замря, опъвайки верижката. — Достатъчна е една дума, приятелче.

Жената не обръщаше внимание на неговата разпаленост или не можеше да се реши. Стуконис усети, че атмосферата става все по-напрегната, но не направи никакъв помирителен жест.

— Ще му извъртя само един — предложи мъжът, а на Стуконис му се стори, че жената изпръхтя недоволно.

— Защо искате да се видите с Канабай? — запита тя.

— Сделки — отвърна лаконично Стуконис.

Тя го загледа с интерес.

— Това може да каже всеки — каза тя с тон, който показваше съмнение, че човек като Стуконис може да предложи нещо, което да заинтригува самия Канабай.

Стуконис кимна с глава.

— Сигурно. — Мълчеше упорито не защото така му диктуваше преценяващият ум, а просто защото в главата му не идваше никакъв убедителен аргумент.

— Прилича ми на смръдльо — каза откровено мъжът. Пусна сърчицето, което задрънка неспокойно на верижката, бръкна в джобчето си и постави щипка прах в мощната си ноздра.

— Преди три дни оставих цигарите — изстреля Стуконис ни в клин, ни в ръкав и веднага съжали, че го е направил.

— Завладяващо — гласът на жената отекна студено. — Мисля си дали трябва веднага да обезпокоим господин Канабай. Той е наистина много зает човек. Ще се опитам да го заместя. — Спря се, очаквайки вероятно реакцията на Стуконис. — Е, накратко въпросът, малкият. Ясно, без увъртания.

— На теб, момиченце, мога да кажа най-много колко е тежал... — не завърши тази вълнуваща сентенция. Не успя. Мъжът беше с тъмна кожа, дебели устни и адски бърз. Ръката му падна върху лицето на Стуконис като лопата и моментално скри главата му между

раменете. Ръкавицата му беше наситена с упойващо средство, което Стуконис не познаваше, но в чието мълниеносно действие се убеди веднага. За секунда успя да загуби съзнание и да си го възвърне на равнището на пълно покорство. Лицето го болеше на мястото, до което се беше докоснал онзи. Жената междуременно беше сменила облеклото си и верижката заедно със сърчицето беше изчезнала под блестяща като змийска кожа материя. Наистина беше с много светли коси.

Беше забравил, че бяха се промъквали през тълпата, а след това се бяха качили на стратоцикъл. Преди да потеглят, химията беше изключила Стуконис от реалния свят.

Когато напълно дойде на себе си, лежеше на ниска маса с плот от кремава керамика, от който идваше приятна топлина. Беше гол. Жената, която беше видял навън, го наблюдаваше малко развеселена.

— Можете да се облечете — каза тя. — Сеньор Канабай де Саламанка помоли да ви изкажа съчувствието му и да ви се извиня за малко безцеремонното държание. За съжаление, откакто един ненормален се опита да го ликвидира, като се вдигна във въздуха пред чудесната имитация на сеньора, трябваше да повишим бдителността си. Така че мисълта за безопасността взе връх...

Престана да слуша, неспособен да приеме промените, станали в него. Най-важното беше, че се намира вътре. Достатъчно било да се оставиш малко да те помалтретират, за да те приемат като домашен приятел.

— Лицето ще ви боли още около четвърт час. След това болката ще изчезне, без да оставя никакви странични ефекти. Вече е по-добре, нали?

Насили се да кимне. Огледа внимателно помещението. Мъжът беше изчезнал.

— Трябваше да ви прегледаме на рентген... — бърбеше тя. — Добре ли сте? Сеньор Канабай де Саламанка ще ви приеме след няколко минути.

— Къде сме?

— О, това е тайна. Ще бъдете ли така разумен да ни позволите да запазим няколко малки тайни?

Не реагира.

— Да вървим. Сеньор Канабай ви очаква. Оттук.

Излязоха в къс коридор и спряха. Стуконис чу зад гърба си шум, обърна глава и забеляза, че входът е изчезнал безследно. Усети пръстите на жената на рамото си. Площадката се повдигна на около метър и половина нагоре, изнасяйки ги на средата на внушителен кабинет със стени от кристални огледала. В едно от тях се раздвижи тъмна форма.

— Добре дошли, господин Стуконис... де Филадельфия. Още веднъж се извинявам за престараването на моите хора. — Направи знак на секретарката, която се оттегли. — Това място е за вас, а това е чашата ви. Достатъчно е да кажете какво да се появи в нея.

— Малиново мляко — пожела Стуконис.

Канабай вдигна вежди и се загледа в розовата струйка, която потече от кранчето.

— И така, с какво идвате, господин Стуконис?

— Чух едно-друго за вашите неприятности. Реших да изляза с една оферта.

— Неприятности — въздъхна Канабай. Поръча коняк с кока-кола, изчака последните мехурчета да излязат на повърхността и огледалото на течността да се успокои. — Кой ли ги няма... Но подозирам, че имате предвид нещо конкретно. Какво се чува из града? Отдавна не съм излизал навън.

— Пълно е със смахнати — отговори учтиво Стуконис. — Поклонници на Седмия ден, Милостиви братя, както и членове на по-малки секти от рода на Дружеството на окованите или ГЗЧН — Грозни, зли, чудни и наивни — обясни той, срещайки питащия поглед на домакина. — Не е възможно да не сте чували за тях.

— Трябва ли да падна? — тонът на Канабай затрептя от удоволствие, но лицето му остана сериозно. — Знаете ли, на моите години човек все по-малко се интересува от лудориите, с които се гизди светът. Не изпитвам нужда да отправям мисълта си към бъдещето, затова пък много неща си спомням. Дълбоко скърбя за отминалото. Не ви ли отегчавам?

— Моля ви — живо протестира Стуконис.

— Ще ви разкажа нещо забавно. Преди една седмица не ме позна собственият ми пазач. Когато минавах край него, ми подложи крак. Строполих се в цял ръст. Докато се опитвах да се оправя от принудителното си кацане, някакъв елегантно облечен господин скочи

и ми удари няколко мощни ритника. Три, четири... преди да го повалят изстрелите на охраната. Тези момчета от шега не разбират. Та щом светът се насочва натам, аз оставам тук.

— Какво направихте с онзи пазач? — запита Стуконис.

— Препоръчах да го повишат и да го наградят. По време на всеобща лудост дори човек със сравнително здрав ум е принуден да се прости с щампите в постъпките си. Но вие започнахте да казвате нещо интересно за неприятностите... ако не греша — лицето му придоби израз на очакване.

— Преди половин година купихте замразариума — започна внимателно Стуконис. — Да речем, че бих искал да го откупя от вас. Заедно със съдържанието му.

— Да-а-а — каза проточено Канабай. Мислеше. — Разбира се, че заедно със съдържанието. Нали и аз не съм го купил заради хладилниците от края на ХХ век, нали? Мога ли да запитам за какво ви е този баласт?

Стуконис вдигна рамене.

— Мога ли да запуша? — Бръкна в джоба си и веднага извади ръката си оттам.

Сеньор Канабай де Саламана чукаше по клавишите на подръчния компютър.

— Предприятия за хранителни стоки — започна да чете екрана. — Спедиция, плантации, консервни фабрики... Разбирам — погледна с интерес към Стуконис. — А откъде знаете, че искам да се избавя от този... замразариум?

— Много е просто: имахте намерение да използвате замразените лица като резервни части за жертви от катастрофи, неизлечимо болни... естествено, само такива, които могат да си го позволят. Направихте рекламите. Но нещо не стана, нали?

— Господин Стуконис. Вие четете мислите ми. За вкуса ми в този град новините определено се разпространяват много бързо. — Вдигна чашата си и отпи от коктейла. — Тази идея като че ли надминава всички други. Малко превратна... точно за времето, умерено интригуваща — точно толкова, колкото да събуди любопитството на евентуалните клиенти. Но значително повече, отколкото на търговските качества, хм, се надяха на отклонението от задължителните за медицината стереотипи. Допирът до смъртта,

разбирате ли, а само такива случаи имахме предвид, изисква да се ангажират средства от подобни лица... също тъй крайни. Нашите действия, без съмнение хуманни, обещаваха повече, отколкото бяха в състояние да измъкнат дори най-добрите колективи, организиращи се с конвенционалните методи. Посягахме като че ли в отвъдния свят, почти в непосредствено съседство със самия господ бог, за да можем за тези, които ни вярват, да отскубнем още една възможност. Пред прага на смъртта, така да се изразя, когато всички други пътища са изчерпани, оставахме само ние.

Едва доловима гримаса на съмнение или нежелание се появи на лицето на Стуконис. Другият трябва да я беше забелязал и изтълкувал по някакъв начин, защото спря на половин дума.

— Учудвате се, че говоря за тези неща толкова откровено? Казвам го. Прекъснахме този етап... или поне частично, поради което отпадна категоричната необходимост да си държим езика зад зъбите. Особено тук — въздъхна той. — Допълнителен коз — само положителни качества имаше този план, както виждате — беше фактът, че организмите на хората от миналото изглеждаха идеални за нашите цели: органите не съдържаха химическите замърсители, които днес са наша участ. Бяха чисти, свежи, здрави. Първо качество. Оттук нататък оставаше само крачка до лозунгите, „присаденият стомах от Канабай е най-здравият в целия край“. Дадох на операцията дори името си, толкова бях сигурен в успеха. И какво? — спря се с две ръце на бюрото и се наведе напред, сякаш искаше да стане. — Нищо, приятелю. Нула. Щастието прекалено рано ни удари в главите. Толкова бяхме сигурни в успеха, че пренебрегнахме опитите, които трябваше да премахнат последните ни съмнения. Деветдесет процента от присадките бяха отхвърлени, преди да изтече и един месец, а останалите — след малко повече време. Скандал, финансови загуби, съдебни разноски, компенсации — махна с ръка. — Какво да ви разказвам. Понесох своето. А колко старания ни костваше да се предпазим от нежелателното в този случай разгласяване!

Стуконис клатеше глава с разбиране.

— Когато всичко тръгне по мед и масло, трябва да се повиши бдителността — каза той. — Това е стар принцип в бизнеса. А в края на краищата каква беше причината за неуспеха? Ако това не е някаква тайна...

— Вече не. Причината беше детски проста: дерегулираната имунологична бариера. Органите за присаждане се оказаха прекалено добри, разбирате ли? Прекалено чисти за нашите свръххимизирани организми. Малцина си дават сметка колко далеч сме отишли в това отношение. В сравнение със сегашното положение светът от края на ХХ век — също созологично сериозно застрашен — прилича на зелена райска градина. Знаете ли, че се говори за необходимостта да се осигури достъп до будките с кислород? От друга страна, нашата храна, водата, козметичните средства, предпазните средства са чиста химия! Даваме си сметка, общо взето, за вторичните резултати, че в нас сигурно нещо се натрупва — но какво? Колко? От обществото се крие истината за последиците от химическата заплаха или се повдигат някакви петнайсторазредни аспекти на проблема. А всичко онова, което всеки смесва у себе си, завърта с кръвта си, с физиологичните течности и така нататък, си остава лична работа. Тук свободата на индивида може да се манифестира с цялата ѝ разтегливост. Има някои изключения: алкохолът, наркотиците, психотропите... Така че, господин Стуконис, извихме врата на проблема. Ще ви кажа нещо, което ще ви помоля да не се разпространява: направихме го поради енергичен натиск отгоре. Ще призная, че не спорихме не само защото ни беше добре дошло.

От известно време само част от вниманието на Стуконис беше обърнато към него. В млякото имаше нещо. Или във въздуха. Всичко наоколо като че ли плуваше пред очите му, за което допринасяха още повече огледалата. За да отидат нещата отново по местата си, се налагаше да напругне волята си.

— Светът се изплъзва от ръцете на хората — разглаголстваше Канабай. Даде воля на чувствата си, а може би конякът в коктейла беше направил своето. — Светът се е променил и човекът също е съвсем друг. Пред очите ни се раждат най-страшни индивидууми. Същества наистина непознати, непредвидими. Всичко може да се очаква... невъобразими неща... Горко на подобните на мен динозаври. Погледнете, влиянието ни върху събитията става все по-малко. Приличаме на дете, което тича между купчини разноцветни кутии — ефектът от неговата паника е все по-голяма неразбория. Зная, зная, винаги е било така. Възможно е на стари години някои неща да се възприемат по-различно, с повече опасения. Ужасно ме е страх от това,

което ни чака. Някоя съборена купчина кутии няма да може да се подреди отново по същия начин. Чашата димящ чай ме изпълва с ужас. Няма да бъде същата, когато изстине. Всяка изтичаща секунда е последна, защото не може да се върне.

— Знаем ли... — измънка с усилие Стуконис. — Може пък чаят да се затопли...

— Но това ще бъде вече съвсем друг чай! Онзи ще изчезне завинаги. Ще иде по дяволите! В така подредения свят можем само да губим, печалбата е невъзможна. Най-малкото движение с ръката, най-дребното преместване предизвиква в този свят каскада от урагани — не могат да се спрат, не могат да се овладеят. А щом е така — той си пое дълбоко въздух, — каква е разликата, дали ще преобърна заварения тук ред в малък, или в голям мащаб? Моите действия от това не са подложени на промени!

— Мислили ли сте някога за бога? — изрече с невероятно усилие Стуконис.

„Щом няма бог, всичко е позволено“, а? Така ли е, Стуконис? — той се надигна иззад бюрото и се опря тежко върху плота. С него също ставаше нещо странно.

— Не е точно така! — извика той. Лицето му отдавна беше загубило благото си изражение. — А ако има бог, слаб като мираж? Чуйте, господине: „Бог е слаб, защото е безпристрастен. Изпраца слънчеви лъчи и дъжд еднакво и на добрите, и на лошите.“ — Поколеба се. — Светът само привидно е пълен с хора и предмети, а всъщност е празен като балон. Чувате ли, господине, празен! В него няма любов за пукната пара! А щом бог е престанал да обича хората, все едно, че го няма! — вече крещеше без задръжки. — Щом независимо от постъпките ми ме чака едно и също, за какво са ми скрупулите? За какво са колебанията, вързаните ръце, различните видове табу, забраните, пломбите, които не бива да се докосват? В този празен свят, господин Стуконис, едно нещо имаме достатъчно — свобода. Който не я използва, е глупак, защото и сдържаността, и най-голямата разюзданост се заплащат еднакво!

Светлината помръкна и в същия момент сеньор Канабай де Саламанка със свръхчовешко усилие се откъсна от бюрото. Отправи се към дъното на помещението, стъпвайки здраво, и в движенията му се четеше нетърпението на гладен звяр, който най-после може да скочи

върху плячката. Влечеше след себе си средно дълга змия, чиято черна опашка гневно пляскаше по паркета — Канабай разтърсваше ръка, сякаш непрекъснато мереше сили с влечугото. Огледалата поеха и повториха прегърбения силует, отстъпиха и пламнаха с червена светлина — от тавана се разнесе музика и моментално изпълни Стуконис, който не мръдна в креслото си. Там, между огледалата, се дърпаше окована човешка фигура. Канабай се хвърли върху ѝ и с едно бързо движение смъкна ризата от извитите плещи; кървавият блясък в миг ги покри, като лижеше гладката кожа и подскачаше по издатините на мускулите и гръбнака.

Канабай поглъщаше този образ на оголения живот, който се извиваше пред него като червей, след което отстъпи крачка назад, замахна и удари. Краят на бича залепи върху кожата огнена целувка, мускулите под нея се свиха в неконтролиран спазъм, змийската опашка се оттегли, оставяйки на мястото на удара пурпурна следа. Музиката набра сила, като че ли беше звучала отдавна. Канабай вдигаше ремъка и го отпускате равномерно, в такт, като че ли най-много го занимаваше точността и прецизността на ударите, а може би внимаваше да не свърши много рано. Четвъртият или петият удар изтръгна от устата на нещастника глух стон, който след малко премина във вой и вик, открит, искрен протест на разсичаното месо. В музиката се включи пеенето на жена, високо, остро, изпълнено с вопли. Стуконис осъзна, че чува най-ясно сумтенето на Канабай, свистенето на ремъка и скимтенето на бития от известно време — но откога? — беше се изправил далеч от креслото, като се смееше истерично, подскачайки на място и пляскайки с ръце по хълбоците си като петел. Високият глас продължаваше да пее — беше на същата жена, която докара Стуконис във Виолетовата Розета, русите коси обрамчваха тъмната глава, а ярко боядисаните устни се разтягаха в хищна усмивка. Беше облечена в бяла рокля. Макар че Стуконис не гледаше натам, ясно забелязваше всяка подробност.

Нещо отново убягна от бдителността му. Чувстваше, че и той трябва да се включи в спектакъла, да добави частица от себе си към него — и ето че като по поръчка чу собствения си глас, също ненормално висок. Крещеше някакви думи, които с труд си пробиваха път към съзнанието му, атакувано от всички страни.

— Земята е родина на хората! — викаше Стуконис. — Създали сме прекрасна цивилизация! Според нуждите и претенциите ни! Полетяхме към звездите! Човек, това звучи гордо! — Отвърщаше му неуморният съсък на бича, писъците на жертвата; пеенето на жената и музиката вибрираха зад него и в него. — Щастие за всички, никога вече война! — се дереше Стуконис, мъчейки се да надвика цялата глъч. — Свобода, равенство, братство! Прозорливият е винаги сигурен!

В млякото имаше нещо. Или във въздуха. Вече знаеше какво — музика и пеене. Изпитваше прекрасното усещане за подем и сила. След един кратък миг се чувстваше равен на боговете.

— Не ни е страх от зимата! — крещеше Стуконис. — Който копае гроб на някого, сам пада в него! Най-висшата ни цел е човекът! Дружно, млади приятели! Необходимостта е майка на откритията! Пести и учи другите да пестят! Долу шапки, кралят минава! Ха-ха-ха!!!

Музиката секна на половин такт, пеенето звънна за момент и почти едновременно Стуконис забеляза, че Канабай стои с отпуснат бич, като с усилие пази равновесие и диша учестено. Тялото, смляно на кайма, беше увиснало на металните дръжки. Към него се спуснаха сенките на слуги със сиви престилки, Канабай с широк жест захвърли камшика, а в огледалата отново заиграха неясни форми. Яркият блясък на осветлението резна очите му. Бавно, сякаш му се бяха прибавили петдесет години, Канабай се обърна и заобиколи госта си, без дори да го погледне.

— Какво значи това? — събуди се Стуконис. — Край на играта? Или всъщност начало! В редица — едно! В кръг — две! Всички двойки — танц!

Канабай се преместваше в полезрението му като в забавен каданс, плаваше наблизко като трансатлантически кораб. Насочваше се към бюрото, втренчен в една точка пред себе си, и изведнъж Стуконис реши да го извади от вцепенението му. Скочи и с всички сили се прицели в аортата на врата му, малко под ухото и линията на белите коси. Главата на Канабай се залюля тежко като шамандура върху вълните, а самият той политна встрани. Стуконис предвиди това движение, когато от триста и шейсет градуса му нанесе още един страшен удар, този път с ръба на стъпалото. С размазано лице сеньор

Канабай де Саламанка рухна като вързоп дрипи на бюрото, претърколи се по него и падна от другата му страна.

Всичко, което Стуконис можеше да направи при това положение, беше да се върне на мястото си. Огледа се наоколо с надежда да види жената, но тя беше изчезнала. Неочаквано откритата способност да се бие, както и собствената му агресивност го учудиха за кратко; същевременно усети, че епизодът, разиграл се в него и около него, приближава към края си. Имаше чувството за завършеност — така би могло да се каже. В специално изработения диск с нанесени по него номера на събитията беше изскочил метален ограничител. Просто седеше и чакаше.

Отвсякъде го заобикаляха бледите лица на огледалата. Никой не се появяваше.

Наведе се от креслото, за да хвърли едно око на Канабай. Звънтящата в ушите му тишина противоречеше на последните събития. Купчината дрипи не помръдваше. Стуконис сведе поглед към ръцете си. Бяха съвсем спокойни.

Мозъкът му заспиваше, усещаше го. Подчиняваше се на надвиващата го сънливост и даже не се опитваше да се бори с нея. Беше му безразлично какво ще направят с него сега. Ролята му приключваше.

Опомни се, когато някакви хора с престилки, без да му обръщат никакво внимание, започнаха да товарят тялото на сеньор Канабай на количка. Пристъпваха сериозно, заобиколили количката от двете страни, докато огледалата не се затвориха зад тях като сребърната повърхност на водата. Остана сам.

Отново заразглежда собствените си ръце и се учуди на тяхната неподвижност. Съзерцаваше пълното спокойствие, което се разливаше под черепа му. В кабинета нещо се промени. Вдигна поглед.

От огледалата го гледаше усмихнато лице. Лицето на човека, когото толкова наскоро беше експедирал от този свят.

— Приветствам ви най-сърдечно, господин Стуконис... де Филадельфия. Много ми е неприятно, че напразно се трудихте...

Стуконис прие съобщението с абсолютно безразличие.

— Интересно ми е кой го е изпратил — лицето се обръщаше явно към някого извън кадъра. — Валери? Защо изпраща тук живи бомби и каратисти? Отмъщава за жена си? Но нали лично ми

благодари, че съм му помогнал да се избави от нея? Никога не я е обичал.

— Объркали сте имената — в огледалата се появи жената със светлите коси. — Валери е човекът от Север — телевизионни станции, цитрусови плодове и шоколад, — чийто син оправихте. Той беше единственият му син. За него той беше целият свят.

— Голяма работа — каза Канабай. — Какво мога да направя. Имало го, няма го. Обясни ми защо, общо взето, умни хора не могат да се помирят с неотвратимостта на съдбата. Той беше с една от първите присадки. Сам си е виновен, кой го е карал да купи на сина си най-бързия модел стратоцикъл? Аз ли? А и получи доста добра компенсация, нали?

— Съвсем достатъчна — призна жената.

— Стуконис, там ли си още? Чуваш ли ме? Изпратили са те да ме ликвидиращ. Стуконис, ти си репликант. А щом е така, трябваше да ти подхвърля друг репликант, за да бъде срещата на съответното равнище. Вие, репликантите, трябва да прекарвате колкото е възможно повече в собствена компания.

— А, да — отговори без никакъв интерес Стуконис.

— Да — потвърди с тон, нетърпящ възражение, лицето от огледалото. Стуконис го виждаше и чуваше гласа му, докато вървеше по тъмните коридори, заобиколен от хора със сиви престилки.

— Струваше ти се, че от срещата на улицата до идването в съзнание са минали не повече от няколко минути, нали? В действителност те оглеждахме подробно няколко дни. Ти си много хитра играчка, Стуконис. Твоят работодател е обмислил всичко добре. Но косата удари на камък. Сега ние ще си поиграем малко с теб. Най-напред ще надникнем тук и там, след това ще анулираме записа и ще направим друг. Нямах нищо против, нали, Стуконис?

Някаква врата се отвори, сивите престилки го заобиколиха в полукръг. Чу се кратка заповед.

— Влизай.

Направи крачка напред. По-нататък беше тъмно и той спря. Силни ръце го блъснаха отзад, претъркули се по каменни стъпала и спря на студения под в някакво мазе. Снопът биеща отгоре светлина потъмня и угасна — вратата се затръшна.

Очите му постепенно свикваха с мрака. Не беше сам — чувстваше го. И го чуваше. Между ръбестите вехтории бавно се движеха сенки, във въздуха се сплитаха дълги въздишки, някой нито хленчеше, нито стенеше, друг повтаряше монотонно: анулиране, анулиране, анулиране...

Беше попаднал сред свои.

В истинския кабинет на Канабай убитият от Стуконис мъж казваше на жената с русите коси:

— Трябва да съживяваме все нови и нови замразени и да правим от тях репликанти, защото операцията по подменяне на записите предизвиква необратими изменения в кората. След анулиране и два-три записа не е годна за нищо. Работим усилено върху регенерирането, ми каза един техник, но засега нямаме нищо конкретно. — Той разпери ръце в красноречив жест. — Даже и да имаха, това би струвало скъпо. За щастие замразариумът е от най-големите обекти, построени по онова време, така че засега евтина суровина няма да ни липсва. Но трябва да се мисли и за бъдещето.

— Винаги съм ви се възхищавала — заяви жената с русите коси. — На безупречната ви логика, на умениято ви да предвиждате... — Замисли се. — Кажете ми, моля ви, защо такъв велик, богат и влиятелен човек си е избрал такова скромно селище за титлата?

— Чист каприз, скъпа Флора. Мислиш ли, че не са били по възможностите ми Лондон или Париж? Велико име може да си купи всяко парвеню. Де Филадельфия — закиска се той. — Добре измислено. Освен това няма да отречеш, мисля, че сеньор Канабай де Саламанка звучи много по-добре от мистър Канабай ъф Ню Йорк, нали? Но стига за мен. Как се представя пчелата?

— Чудесно.

— Трябва да ми я дадеш. Веднага.

Жената прехапа устни.

— Отново ли ще ми заповядате да се върна на нормалното ниво?

— Само за момент, Флора. Само за момент.

Жената свали от верижката на гърдите си блестящото сърчице и го пусна в протегнатата ръка на Канабай. Той го доближи до устата си и леко духна върху него. Жената пристъпи към най-близкото кресло и се отпусна в него, сякаш животът я напусна.

— Сабя, там ли си? — изрече Канабай в пространството. — Добре, виждам те. Запиши разписанието за следобед. Този новият... де Филадельфия — дълбоко сондиране, макар че не вярвам да измъкнем още нещо. Майсторска работа. Флора — анулиране. Приберете я от моя кабинет. Освен това по плана... А, да, има няколко нови проекта. Размразяващата апаратура в ход ли е? Какво ще кажеш, да пуснем в действие тайната служба за даване на репликанти под наем? Представи си, че някое изкъсо хванато момче има желание да отскочи за няколко дни с чудесно момиче донякъде — в това време около жена му, а може и на работата му, ще го замести наш репликанти. Разни типове с нечиста съвест биха могли да си купят от нас алиби... Тарифата, естествено, ще е соленичка. Трябва да има смисъл. В такъв случай пригответи каквото трябва до утре за размразяването на десет бройки, да речем. Органи за присаждане вземете от репликанти след трети запис. Онези, които вече са дали каквото са могли, да се опаковат в луксозни, суперздрави консерви за сноби и милионери. Този Филадельфия ми подхвърли доста добра идея. Щом нямаме преработвателно предприятие, трябва да се купи. Нека Хенри се огледа за нещо подходящо. Нашите репликанти от Министерството на здравеопазването и Федерацията на консуматорите трябва да изготвят съответни разрешения и удостоверения. Да им се плати, колкото искат. Засега толкова. При теб всичко ли е наред? Радвам се. Някакви въпроси? Доскоро тогава. Ще се видим довечера.

Подхвърли с ръка блестящото метално сърчице, бръкна в джоба на комбинезона си и извади тенекиена кутийка. Хвърли в нея металното късче. Разтърси кутийката до ухото си: пчеличките зачукаха весело по ламарината. Широка усмивка украси лицето на сеньор Канабай де Саламанка.

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.51-52/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.